

Καὶ τὴν ἐνδύει πρόθυμο, πρόθυμο πολὺ,
τὰ πειρὸ ὥραια χρώματα.
καὶ χύνει μὲ τὸ χεῖρ τοῦ ἐπάνω στὴν στολὴ
τὰ πειρὸ καλὰ τ' ἀρώματα,
μὲ χαρὰ μεγάλη.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.

— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —

Καὶ λέγει ἐρωτόληπτη· «Ἐαρ, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.

Διατί; Διότι! —

Τὸ Θέρος τολμηρότερο, μ' ὥριμα μυαλὰ,
εἰν' ἄνδρας κ' ἐπιβάλλεται.

Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ καὶ τὸν ἰδὼ καλὰ,
ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Τὰ ἄνθη τοῦ μεστόνουνε, γίνονται καρποί·
τὰ χόρτα στάχυα βγάζουνε.

Τὸ Θέρος παίρνει δρέπανο 'σὺν τὴν ἀστραπῇ
κι' αὐτὰ ποῦ ὥριμάζουνε
τὰ καλοθερίζει.

Τῆς φέρει σίτον ἄφθονο, σίκαλη πολλή,
νὰ θρέψῃ τὰ παῖδιά της.

Καὶ ἄλλους χίλιους χρήσιμους σπόρους κουβαλεῖ
στὰ εὐκαιρία ταμεῖά της,
ὡς ποῦ τὰ γεμίζει.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.

— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —

Καὶ λέγει ληχταρίζοντας· «Θέρος, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.

Διατί; Διότι! —

Ὁ ἄρρωστος Φθινόπωρος, μ' ὄψι φθισικὴ,
δὲν ἔν της βλέμ' ἀγάλλεται.

Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ τὸν βλέπει 'σπλαχνικῇ,
κι' ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Ροδίζουν εἰς τ' ὥρατόν της στῆθος, ποῦ σπαργᾷ,
ὀπωρικὰ καὶ κλήματα
καὶ 'μβρίν' ὁ Κύρ Φθινόπωρος μέσα καὶ τρυγᾷ
σταφύλια μὲ φιλήματα,
'στὸ ληνὸ τὰ βάζλει.

Πατεῖ κρασί καὶ πίνουνε μούστιο καὶ βοφοῦν,
μὲ φαλμουδιὰς καὶ θάμματα,
κι' ἐλπίζουν πῶς τὰ νεῖά τα τους 'πίσω θὰ στραφοῦν,
θὰ γείνουν 'στὰ γεράματα
κοπελοῦδια πάλι.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.

— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —

Καὶ λέγει· «Κύρ Φθινόπωρε, ναῖσκει, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.

Διατί; Διότι! —

Ὁ Κύρ Χειμῶς, ὁ τύραννος μὲ λευκὰ μαλλιά,
στὸν ἔρωτά του σφάλλεται.

Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ νὰ τὴν ἰδῇ σταλὰ,
ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Κρυφὸς τῆς κόδει τούρτουρας τὴ θερμὴ πνοή
παγώνει, λές, τὸ αἷμά της.

Καὶ μένει μέτ' σταῖς φλέβες τοῦ ἀψυχ' ἡ ζωή,
καὶ κρυερὸ τὸ βλέμμα της
ἀπ' ἀπελπισία.

Ὁ Κύρ Χειμῶς στολίζεται καὶ φορεῖ λευκὰ,
χιονάτα, 'σὺν τὰ γένεια τοῦ.
Στέλλει κι' αὐτῆς ὀλόλευκα, βουχα νυμφικὰ,
ν' ἀλλάξῃ ἡ χαχαρένια τοῦ,
γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ, καὶ πρόσωπο κάμνει σκυθρωπὸ.

— Θαρρεῖς δὲν νοστιμεύεται! —

Καὶ λέγει· «Κύρ Χειμῶνις, δὲν σέ ἀγαπῶ!»
καὶ δὲν τὸν ὑπανδρεύεται.

Διατί; Διότι! —

Τὸ Καλοκαίρι τ' ὁμορφα πάλι θὰ φανῇ,
τὸ τρυφερὸ κοπέλι τοῦ.

Καὶ στῶν πουλιῶν τὴν εὐθυμὴ καὶ γλυκεῖα φωνή
θὰ κινήθουν τὰ μέλη τοῦ
νὰ γενῇ ἡ πρώτη.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πλούσιος θεὸς τοῦ Δημητράκη εἶνε βαρύνως ἀσθενής, ὁ δὲ τρυφερὸς ἀνεψιὸς καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ στέλλει ἕνα ὑπνέτην διὰ νὰ τὸν περιποιῇται, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκπληροῖ προθύμως ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τοῦ γέροντος, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ ποτὲ εἰς αὐτόν.

Πρὸ ἡμερῶν κατὰ τινα στιγμὴν ὁ ταλαίπωρος ἀσθενής, βασιανίζόμενος ἀπὸ δριμυτάτους πόνους, φωνάζει ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ·

— Ἀχ, ὁ κακὸς τυχὸς! τί ὑποφέρω! Τί καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ εἶχα ἀποθάνει νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὰ βάσανα!

Εἰς αὐτὸν ὁ ὑπνέτης, πιστὸς εἰς τὰς συστάσεις τοῦ Δημητράκη, ἀποκρίνεται·

— Καὶ βέβαια, ἀφέντη· πολὺ καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ γλυτώσετε μιὰ γιὰ πάντα!

* *

Ὁ κ. Μ* ἀπέκτησε διδυμα, τὸ εὐτυχὲς δὲ τοῦτο γεγονὸς σπεύδει νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς ἐπιστολίου·

«Ἐν βίᾳ σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἡ Ἑλένη (ἡ σύζυγός μου) ἐγέννησε σήμερον διδυμα. Προσεχὼς πλειότερα».

* *

Ἡ πλέον ἀφόρητος θλίψις·

Νὰ θέλῃ τις νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τῆς ἐγγονῆς καὶ ἂντ' αὐτῆς νὰ θλίβῃ τὴν χεῖρα τῆς μάμμης.

* *

Εἰς τὴν ἐξοχὴν·

Εἰς κύριον ἱστάμενος πρὸ ἐνὸς φράκτου πρὸς χωρικὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον·

— Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, ἐδῶ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔμβῃ μέτα;

— Μπᾶ! πῶς δὲν ἔμπορεῖτε! τὴ φραγὴν τὴν ἔχουν γιὰ νὰ μὴ βγίνουν τὰ βώδια· ἐμπᾶτε τοῦ λόγου σας!